

# Tajemné čtení



*Andrea Doležalová, 9. B*

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara  
2017/2018**



## O ježkovi s medvědem

Jednoho podzimního dne se ježek vydal do lesa, aby si našel nějaké zásoby na zimu. Jak šel sám tím lesem, potkal svého kamaráda medvěda. Ježek se ho ptá: „Co tady děláš? Dlouho jsem tě neviděl.“ Medvěd říká: „Hledám tady nějaké zásoby na zimu. A ty?“ „Já jsem byl nemocný, proto jsi mě dlouho neviděl.“ Ježek se začal smát. Oba dva se rozhodli, že budou hledat zásoby spolu, aby jim to šlo rychleji. V lese strávili celý den. Ježek byl unavený. Medvěd mu povídá: „Pojď, vezmu tě na záda.“ Ježek odpovídá: „Děkuji, jsi opravdu kamarád.“ Vydali se směrem k medvědovu doupěti. Uložili zásoby a šli spát, protože byli oba unavení.

Je dobré mít alespoň jednoho kamaráda, který vždy podá pomocnou ruku.

*Michaela Osuská, 9. B*



*Barbora Kroufková, 8. B*

## Motýl a kachna

Příběh, který Vám budu vyprávět, se udál na úpatí tajemné a osamělé hory.

Žili tu motýl a kachna. Každý den spolu soupeřili o to, kdo toho více sní. Vždy si připravili dvě hromádky jídla a začali jíst. „Nemá cenu soutěžit, stejně zase vyhraju!“ povýšeně se vyťahovala kachna. „A proč je pro tebe tak důležité vyhrát, když jsi každým dnem kulatější a kulatější?“ zeptal se motýl. A takhle se dohadovali den co den. To se ví, motýl nemá tak veliký žaludek na tolik jídla a toho kachna hojně využívala k tomu, aby mohla stále vyhrávat. Jednoho dne, když motýl letěl na místečko, kde se každý den konal jejich závod, uslyšel podivné zvuky a ze země šlo veliké teplo. „Co je to?“ pomyslel si motýl. Ale za chvíli na to zapomněl. Takhle to trvalo asi ještě dva dny a třetí den začaly veliké otřesy. Země se postupně zvedala a začalo z ní vytékat cosi svítivého, rudého a žhavého. Byla to láva. To mohla zvířátka sotva tušit. Jakmile ji motýl zahlédl, nepřemýšlel nad tím, co to je, a snažil se rychle uletět. Mával křídélky, jak nejrychleji to šlo. Pořád se ohlížel, jestli už před tou podivnou věcí uletěl dost daleko. Mýlil se. Láva mu byla pořád v patách. Mezitím, co motýl bojoval o život, kachna se pohodlně válela ve svém hnízdečku a cpala se jídlem do přežrání. To, že se v posledních dnech výrazně oteplilo, ji vůbec nezajímalo. Hlavně že měla dostatek jídla. Jedla, jedla, až najednou uslyšela, že se za ní něco valí. Něco velmi těžkého. Podívala se za sebe a uviděla lávu. Začala mít strach, a tak se pokusila vzletnout. Ale zbytečně! Byla moc těžká na to, aby vzlétla a uletěla. A tak se kvůli nenasytosti kachny zachránil jen motýl.

A z toho plyne, že nenasytost může dospět až ke smrti a že vyhra není nejdůležitější věcí na světě!!!!

*Natalie Černochová, 9. B*



*Tom Knápek, 5. A*



*Richard Vrábek, 5. A*

## Letní den

Moje místo se nachází na Šumavě. Z tamějších potůčků padaly kapky štěstí, stromy šeptaly, vše bylo moc hezké jako obrázek. Vždy, když jsem se probudil a vyjel na kole na výlet, rozprostřelo se kolem mě nádherné třpytivé ráno. Moc se mi tam líbilo.

*Roman Turek, 8. A*

### Léto

Léto, léto, léto,  
těším se už na to.  
Koupačka a prázdniny,  
spousty tepla a zmrzliny.

Nikdo nás už nenutí  
učit se a brzy vstávat,  
protože je léto  
a můžeme vyspávat.

*Vojtěch Prokeš, 7. B*

### Léto

Prázdniny už začaly,  
plavky jsme na sebe nandali.  
V bazénu se koupali  
a hlouposti jsme dělali.

Sluníčko nám svítilo,  
do očí nám pátilo  
a kůži nám to opálilo.

*Linda Bohdalová, 7. B*

### Léto

V parném letním dni v trávě  
na oblohu bez mráček hledím.  
Všude kolem teplo sálá,  
z rybníku spousta ručiček sluníčku mává.

Po teplém letním dni  
v postýlce žabí koncert mě uspává.  
Je to krásný sen.

Nebo už příjemný letní den?  
Honem, honem už musím spát,  
už brzo mne sluníčko bude ven zvat.

*Kristýna Kulichová, 7. B*



*Kateřina Pekárková, 6. A*



*Irena Lukešová, 7. A*



*Jáchym Chyna, 7. A*



*Zuzana Kukačková, 8. B*



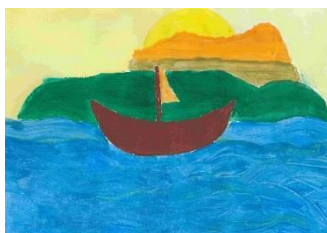
*Nikola Uhrová, 9. B*



*Zuzana Farková, 7. B*



*Robin Dornaus, 7. B*



*Violeta Šobrová, 7. B*



*Martin Jenšovský, 7. B*



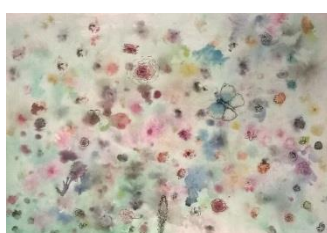
*Linda Bohdalová, 7. B*



*Anna Urbanová, 7. B*



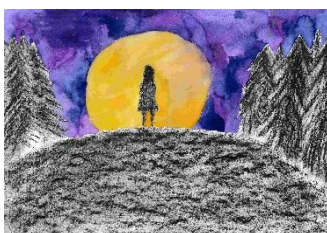
*Filip Jirka, 7. B*



*Aneta Palmová, Vendula Vávrová, 7. B*



*Aneta Palmová, 7. B*



*Tereza Pýchová, 9. B*



*Pavel Vrchota, 9. B*

## Léto

Slunce už nás pěkně pálí,  
u vody se každý válí.  
Brzy budou prázdniny.  
natrháme květiny  
Užijeme si spoustu pohody,  
včela mě snad nepíchne do nohy.

*Marek Kliment, 7. B*



*Jáchym Chyna, 7. A*



*Sabina Macků, 7. A*

## Léto

Když je léto, svítí slunce.  
Plavu v řece a chytám sumce.  
Pak si ještě spálím záda,  
taková letní paráda.

Na zahradě všechno zraje  
a moje sestra si v bazénu hraje.  
Léto je nejlepší roční čas,  
chtěl bych ho znovu zas a zas.

*Lukáš Holub, 7. B*

## Léto

Svítilo slunce,  
teplo bylo,  
ptáče se právě probudilo.

Píšu domácí úkoly  
a těším se moc do školy.

*Anna Urbanová, 7. B*

## Léto

Slunce svítí a jsou krásné dny,  
to přeci začínají prázdniny.  
Hraji si s kamarády a je to zábava,  
můžeme dělat vše, co nás napadá.

Užívám si naplno každý den,  
hned po ránu spěchám ven.  
Včelky bzučí a ptáčci zpívají,  
květiny na zahrádce rozkvétají.

*Radek Kneys, 7. B*

## Den na lodi

První týden v srpnu jsme byli na Moravě, kde jsme navštívili Bařův kanál. Měli jsme štěstí, že bylo hezky, a tak jsme šli na výlet lodí.

Naše loď se jmenovala Zuzana a měla bílou barvu. Byla pro čtyři lidi a měla malé kormidlo, spíše volant. Také měla stříšku a dostali jsme i piknikový košík.

Před tím, než jsme vyjeli, dostali jsme rychlou přednášku o řízení lodi a až potom jsme mohli vyrazit. Ze začátku to nebylo jednoduché, ale potom jsme přišli na to, že když jen trochu pohneme volantem, tak už loď dělá to, co chceme my. Chtělo to prostě trochu cviku a pak už to šlo jedna báseň. Cestou jsme museli proplout několika zdymadly. U prvního jsme se trochu báli, ale zvládli jsme to.

Tato plavba se mi moc líbila, protože jsem řídila nejvíce ze všech. Měli jsme však smůlu v tom, že voda byla zelená a byla v ní spousta sinic, takže se v ní nedalo koupat.

*Sára Mrázová, 6. B*



*Teodor Smudek, 2. C*

## Zážitek z prázdnin

Celý tento prázdninový zážitek nezačal zrovna dobře, protože jsme museli absolvovat ne zrovna krátkou cestu autem. Ale rozhodně to stálo za to.

Po krátkém bloudění malebnými uličkami jsme se konečně dostali do cíle. Dospěli byli docela unavení po tak dlouhé cestě, ale přesto jsme si po vybalení věcí vyšli na promenádu, která se táhla kolem pláže.

Po krátké koupáče jsme se vydali na zmrzlinu. Celý týden jsme si moc užili a probíhal docela podobně, ale třetí den jsme se vydali do hotelu SOLARIS, který měl 4 hvězdičky. Tam měl být údajně AQUAPARK SOLARIS, ale ten už byl 5 let zavřený. To nás ani tak nenaštvalo, jako spíše rozesmálo, protože v cestovní kanceláři říkali, že je to tam super a že si to tam užijeme. To jsme si teda užili. Bylo to super.

*David Šindelář, 6. B*



*Martin Šusták, 2. C*



*Samuel Smudek, 2. C*



*Nikola Ramešová, 2. C*

## Rybaření

Druhý měsíc prázdnin jsme jeli s mamkou na Slovensko k příbuzným. Tam jsme jeli se strejdou rybařit. Strejda mě naučil nahazovat, a tak jsem zjistil, že je to velmi lehké. Potom, když jsem se naučil nahazovat, jsme začali chytat.

Na začátku chytání jsem si dal na háček návnadu. Potom jsem si nahodil a čekal, až mi něco zabere. Po chvílce mi kapr zabral, chvílku se se mnou pral, ale potom, když jsem ho vytáhl, měřil jen 43 cm. Musel jsem ho pustit zpátky do vody, protože se kapři smí brát až od 45 cm.

Tak jsem znova nahodil a čekal na dalšího kapra. O půl hodiny později mi zabral druhý kapr. Pěknou chvíli trvalo, než jsem ho vytáhl. Když jsem ho konečně vytáhl, byl to pěkný macek a měřil 57 cm. Na druhý den jsme si udělali řízky se salátem a všem moc chutnaly.

*Tomáš Kadlec, 6. B*

## Anglie a Skotsko

S mojí rodinou jsme jeli minulé léto autem do Anglie. Jela jsem já, moji bratři Tom a Oliver a rodiče.

Do Anglie jsme jeli přes 15 hodin. Projeli jsme Německo, Belgie, Nizozemí a Francii. Ve Francii jsme nastoupili na velký trajekt. Do Anglie jsme pluli 2 hodiny. Když jsme dorazili do přístavu v Anglii, šli jsme do podpalubí, kde byla auta všech cestujících, a vyjeli jsme. Měli jsme namířeno do města jménem Birmingham. Jelikož máme v Birminghamu přátele, bydleli jsme v jejich domě.

Druhý den jsme se stihli projít po hodně velkém obchodním centru. Třetí den jsme vyrazili do Skotska. Jeli jsme tam 7 hodin a ubytovali jsme se v krásném domě v malé vesnici. Následující 2 dny jsme jezdili na výlety po Skotsku. Navštívili jsme krásné pláže, maják a nakonec město Edinburgh.

Když jsme se vrátili do Birminghamu, jeli jsme do čokoládovny jménem Cadbury. Dali nám ochutnat spoustu čokolád a vyprávěli nám o historii této továrny.

Další dny jsme jezdili po památkách v Anglii. Po týdnu jsme se vrátili zpátky domů. Cesta byla dlouhá, ale já většinu prospala.

V Anglii i ve Skotsku se mi moc líbilo. Nejvíce se mi líbily pláže a příroda. Přivezla jsem si nejen mnoho zážitků, ale i mušličky a kameny.

*Lucie Beranová, 6. B*



*Sophie Lexová, 7. A*



*Andrea Vondrášková, 2. C*

## Výlet do Německa

Mým velkým prázdninovým zážitkem byl výlet do Německa. Na konci školního roku jsem dostal lístky na fotbal a hrozně jsem se těšil.

V sobotu v šest hodin ráno jsme vstávali, abychom se nasnídali a mohli vyrazit. Jel jsem společně s mamkou, taťkou, tetou a strejdou. Cesta utekla docela rychle, dvakrát jsme zastavili na svačinu.

Do německého města jménem Mnichov jsme přijeli už v půl 12 dopoledne. Nejprve nás čekala prohlídka Olympiastadionu. Dříve na něm hrál fotbalový klub Bayern München, teď slouží k různým akcím, např. ke koncertům. Má kapacitu 69 250 míst a zvláštní střechu ve tvaru postavených stanů.



Linda Bohdalová, 7. B

Po prohlídce stadionu nás čekala Olympijská věž (německy Olympiaturm). Na vyhlídku nás vyvezl výtah za 6 vteřin, přitom je vysoká 185 metrů. Viděli jsme celé město a také firmu BMW, která vyrábí auta.

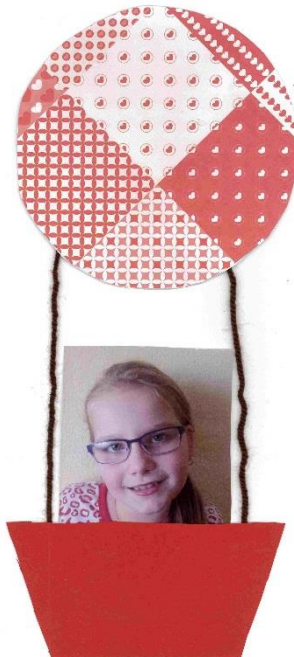
A konečně nás čekal fotbal. Hrála se dvě velká utkání za sebou, nejdříve Atlético Madrid proti SSC Neapol, potom domácí Bayern München s Liverpoolem FC. Nastoupili hráči, kteří patří k nejlepším na světě, např. Robert Lewandowski nebo Fernando Torres. Na fotbal se přišlo podívat necelých 55 000 fanoušků. Na památku jsem si koupil čepici.

Domů jsme se vrátili v noci, ale stálo to za to, výlet byl fakt super.

Christian Legdan, 6. B



Anna Jindrová, 2. C



Lenka Janoušková, 2. C



Nikola Ramešová, 2. C





Marie Thi Luu Ly Ninh, 5. A



Linda Rauscherová, 5. A



Anna Jakešová, 5. A



Dominik Vrábek, 2. C



Vilém Mrázek, 2. C



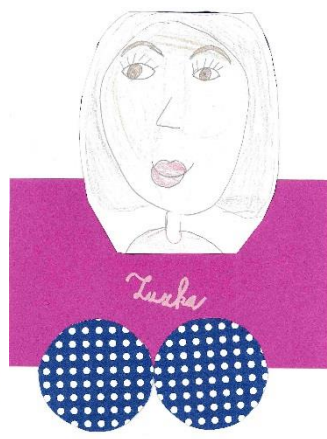
Viktorie Kóréová, 2. C



Vitek Ludačka, 2. C



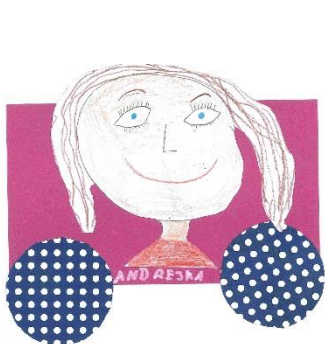
František Kolář, 2. C



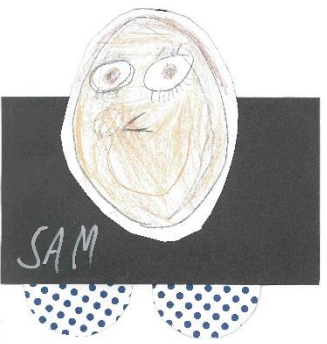
Zuzana Foltýnová, 2. C



Petr Michal, 2. C



Andrea Vondrášková, 2. C



Samuel Smudek, 2. C

## Střípek osudu

Tento příběh vypráví o chlapci jménem Standa, který strávil prvních pár let života v dětském domově, a to ho ovlivnilo na celé jeho dětství a možná na celý život.

Standu jsme si vzali do opatrovnictví, když mu byly čtyři roky. Jevil se jako naprosto zdravý a chytrý chlapec s jedinou výjimkou, nemluvil. Ze začátku jsme tomu nepřikládali velkou důležitost, neboť podle lékařů byl naprosto zdravý. Doufali jsme, že s nástupem do školy se vše změní, ale bohužel se tak nestalo. Ostatní děti se mu smály a já viděla, jak se trápí, ale nedokázala jsem mu pomoci.

Jednou se nevrátil ze školy domů. Hledali jsme ho celou noc, ale nikde jsme ho nenašli. Ráno volala policie, že ho viděli, jak krade v obchodě. Byl to pro nás ohromný šok a nevěděli jsme, jak se máme zachovat. Naštěstí se od té doby nic podobného nestalo, nicméně Standa nadále nekomunikoval s okolím a ze školy se vracel stále později. A tak jsem jednoho dne tajně vyrazila za ním. Šel do lesa, kde byla stará rozpadlá chatrč. Vešel dovnitř a já ho za oknem sledovala. Standa si povídal s nějakým starým pánem. Neslyšela jsem, o čem se baví, ale měla jsem obrovskou radost, že Standa mluví. Druhý den ráno jsem se tam šla podívat sama. Vešla jsem dovnitř a spustila na starého pána: „Co chcete po mém synovi?“ Chvilí na mě jen tak koukal a pak povídá: „Váš syn mi sem nosí jídlo a pití (jednou dokonce kradené) a já naslouchám jeho problémům.“ Sledovala jsem ho ubrečenýma očima a pak jsem řekla: „Proč to neříká mně?“ Podíval se mi do očí a odpověděl: „Už od mala má vadu řeči, děti se mu kvůli tomu často smály a on nevěděl, jak se má zachovat. Chodil jsem kolem dětského domova téměř každý den a viděl, jak se k němu ostatní děti chovají. No a tak jsme se seznámili.“

Večer jsem přišla domů a na všechno jsem se ho zeptala. Bylo to poprvé, co jsem ho slyšela mluvit. Nakonec řekl: „Mám vás rád, ale stejně bych se raději přestěhoval do lesa za tím starým pánem, protože on potřebuje moji pomoc a já jsem mu nesmírně vděčný za to, že vždy při mně stál. Slibuji, že za vámi budu každý den chodit.“ Začala jsem usedavě plakat, až jsem nakonec řekla: „Jestli tak budeš šťastnější, můžeš jít.“ Byla to ta nejtěžší věta, kterou jsem kdy vyslovila, ale teď vím, že to bylo to nejlepší, co jsem pro Standu mohla udělat.

Standa nás opravdu každý den navštěvuje, žije život, jaký ho baví a konečně je spokojený.

*Zuzana Vávrová, 9. B*



*Viktorie Kóréová, 2. C*



*Nikola Ramešová, 2. C*



*Zuzana Foltýnová, 2. C*

## Zážitek na celý život

„Babičko,“ volaly děti z postýlek, „řekni nám místo pohádky něco z tvého mládí.“ Babička se zamyšleně pousmála a odpověděla: „Možná zítra, dnes už je moc pozdě, musíte jít spát.“ Když babička uslyšela, že dětem se spát nechce, přisedla si k postýlce a začala vyprávět.

Měla jsem krásné dětství. S rodiči a mými třemi sourozenci jsme bydleli na vesnici v chudém, hezkém domku. Každý víkend mě rodiče posílali pro mléko na statek, který byl na druhé straně vesnice. Vždy jsem tam ráda chodila, protože tam bydlel chlapec, který se mi líbil hned na první pohled. S tím, že se mi líbí, jsem se svěřila své kamarádce Aničce, kterou znám už od mala.

Jakmile jsem jí o tom řekla, napadlo ji, že by se mnou, až půjdu pro mléko, mohla jít a zeptat se ho, jestli by s námi nešel někdy ven. Po chvilce přemýšlení jsem s jejím návrhem souhlasila.

Nastal víkend a s bandaskou jsme se vydaly pro mléko. Na dvoře nás místo paní domu obsloužil její syn. Donesl nám mléko a chtěl se pomalu rozloučit, ale v tom ho Anička zastavila a zeptala se: „Jak se jmenuješ?“ „Petr a jak se jmenujete vy dvě?“ zeptal se Petr. Anička pokračovala v rozhovoru dál: „Já jsem Anička a...“ Náhle jsem ji přerušila a s milým úsměvem řekla: „A já jsem Doubravka.“ Petr se na mě usmál a v tom se ho Anička zeptala: „Nešel by si s námi někdy ven?“ „No, proč ne, tak třeba zítra ve tři na návsi.“ „Dobře, tak zítra,“ odpověděla jsem a po domluvě jsme odešly každá do svých domovů.

Bylo 14:50 a já už jsem seděla na lavičce a čekala. Protože nikdo nešel, pohodlně jsem se opřela o lavičku a zadívala se do nebe, a kdyby mi někdo nezaťukal na rameno, asi bych usnula. Byl to Petr. Příjemně mě pozdravil a zeptal se: „Kde je ta tvoje kamarádka?“ „Nevím, ale můžeme se jít podívat k ní domů, asi na to zapomněla.“ Od Aniččiny maminky jsme se dozvěděli, že před chvílí odešla za námi, a tak jsme si mysleli, že jsme se asi museli minout, a proto jsme ji šli hledat.

Prošli jsme celou vesnici, všechny kouty, ale nikde nebyla. Už se pomalu začalo stmívat, ale to nás nedonutilo k tomu, abychom přestali hledat. Napadaly mě ty nejčernější myšlenky, ale Petr mě objal a řekl mi: „Neboj se, najdeme ji, ale musíme jít hledat do lesa!“ Vešli jsme do lesa a hned mě napadlo, že by mohla být na našem tajném místě, kde jsme se vždy scházely, když jsme si chtěly říct něco důležitého. Zanedlouho jsme tam došli a Anička ležela u stromu. „Petře, podívej, támhle leží!“ řekla jsem se štěstím v očích. „Aničko, vstávej, pojď domů, no tak, prober se,“ prosila jsem ji. Připadalo mi, že je v tom lese hrozné ticho, jako by byl celý les mrtvý, ani Petr nemluvil... Po nekonečném tichu jsem uslyšela mluvit Petra: „Ta už se neprobudí, usnula navěky.“ Měla jsem pocit, že ticho pokračuje dál a tohle se mi jen zdálo, nebo že to byl nějaký můj vnitřní hlas, ale nebyl. Když tuto větu Petr zopakoval, uvědomila jsem si, že to žádné vnitřní hlasy nebyly... Opravdu, byla mrtvá... Její příčinu smrti jsem se nikdy nedozvěděla, ale asi je to tak lepší.

„Tak, děti, a to je konec,“ řekla smutně babička se slzami v očích. „A co Petr, babičko, co se s ním stalo, je ještě živý?“ ptaly se děti. Najednou se otevřely dveře do dětského pokojíčku, vstoupil dědeček a řekl: „Já jsem Petr.“

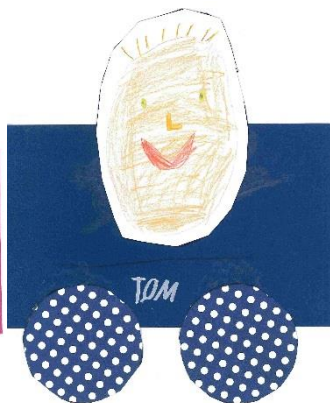
*Natalie Černochová, 9. B*

*Pavla Bezděková, 2. C*

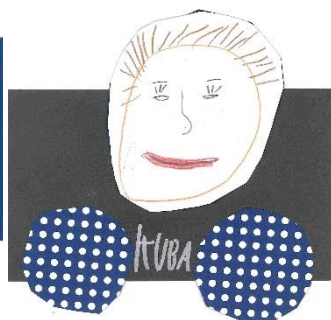




*Lenka Janoušková, 2. C*



*Tom Řeřábek, 2. C*



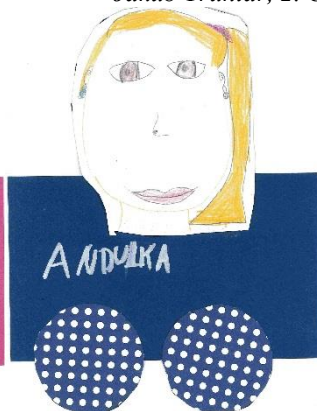
*Jakub Truhlář, 2. C*



*Vilém Mrázek, 2. C*



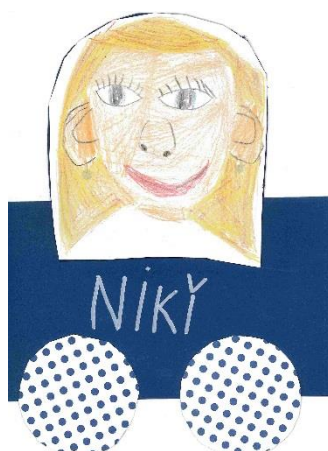
*Viktorie Kórěová, 2. C*



*Anna Jindrová, 2. C*



*Dominik Vrábek, 2. C*



*Nikola Ramešová, 2. C*

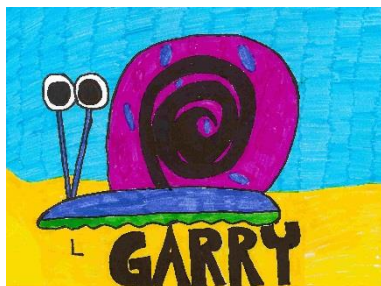
## Jak jsem se ocitla v televizi

O prázdninách brzy ráno jsem se vzbudila a s horečkou šla do kuchyně udělat si snídani. S černým čajem jsem šla zpět do postele a rozhodla se, že si pustím televizi. Jelikož jsem byla sama doma, chtěla jsem vyzkoušet, co se stane, když zmáčknu ten knoflík na ovladači. To mi maminka už jako malé zakázala. A tak jsem to udělala. Zmáčkla ho.

Země se okolo mě začala měnit a já se začala proměňovat v malou kouzelnou panenku s krásnými barevnými šatičkami a zlatými vlasy. Ocitla jsem se uvnitř nějakého kouzelného světa v televizi. Ze začátku mi to přišlo i bláznivé, ale pak jsem potkala super vílu, se kterou mi bylo báječně. Společně jsme letěly přes kouzelný les navštívit jejího jednorožce, který se pásl i s ostatními kouzelnými stvořeními u konce duhy. Tam jsme potkaly i trpaslíky, kteří nám dali ochutnat jejich výbornou zeleninovou polévku. Společně s nimi jsme vyrazili na prozkoumání jejich zámku, kde jsme si dali čaj s králem a královnou. Zjistili jsme, že jejich dcera, princezna Marie, je krásná a velice laskavá.

Když jsme prožívali taková dobrodružství, ani mi nedocházelo, jak se dostanu zpátky domů. Zrovna jsme létali po kytičkách a v tom jsem v hlavě začala slyšet divné zvuky a hlasy. Svět se z ničeho nic začal ztrácet a já se probudila, když mi maminka podávala ten ohřátý čaj, co jsem si ráno dělala. Uvědomila jsem si, že to všechno byl jenom kouzelný sen. Anebo ne?

*Andrea Doležalová, 9. B*



*Aneta Johnová, 7. B*



*Radek Kneys, 7. B*



*Zuzana Farková, 7. B*



*Nikola Květounová, 7. B*

## Veverka a princezna

Potkala jsem veverku,  
a princeznu Rebelku.  
Princezna měla teplý kožíšek,  
veverka hnědý oříšek.  
Veverka si na oříšku pochutnala,  
princezna písničku zazpívala,  
veverka k tomu zatančila.  
Jé, to byla mela!

*Markéta Šustková, 3. A*



*Žáci 1. A*



*Mariia Vyshnevska, 6. B*



*Patrik Rauscher, 2. B*



*Hrušky – žáci 5. A*

## Jak jsem potkala Lady Jennifer

Byl slunečný den a já na chalupě v Kardašově Řečici seděla na zahradě. Kolem běhali naši psi a ve výběhu se pásli koně. Jeany stála hned u plotu a marně se natahovala, aby dosáhla na ještě malá kyselá jablíčka z jabloně. Vždy se natáhla, jak nejvíce mohla, a po dalším neúspěchu oběhla malé kolečko a zkusila to znovu. Mamka si mě najednou zavolala do stáje, ale mně se nechtělo. Bylo mi jasné, že budu muset kydat a krmit, nebo dokonce mazat sedla tukem na kůži. Neochotně jsem vešla dovnitř a mamka se ozvala ze zadního výběhu. Přidala jsem, protože v něm je ponička Lucie a ta má brzy rodit. A očekávala jsem správně. Lucka už byla na nohou a mamka v trávě pomáhala maličkému hříbátku z placenty. Bylo černé, s bílými nožkami a rozsáhlým flekem na obou bocích. Hříbě se poprvé namáhavě nadechlo. A podruhé, potřetí. Potom už mu to šlo čím dál lépe. Mamka odendala zbytky placenty a Lucie se přihnala k hříběti. Začala ho starostlivě olizovat a hříbě se po pár minutách už snažilo vstát. Byla to klisnička! Pomohly jsme jí na slabé nožky a ona párkrát ještě upadla. Lucka jí pokaždé postrčila hlavou a přísně na ni zaržala. Maličká se okamžitě pokoušela vstát. Když se jí podařilo dojít až k mamce, poprvé se napila. Pak se rychle ohlédla, a to ji vyhodilo z rovnováhy. Skácela se na zem a pak se znovu postavila. Tentokrát už sama. Lucka ji pobídla a donutila k pohybu. Chodila jako dáma. Nohy zvedala vysoko a opatrně našlapovala. „To je ale Lady,“ řekla jsem a zasmála se. „Lady... No jistě! Lady!“ zvolala mamka. „Bude to Lady. Ale každý tady má nějaké druhé jméno!“ „Tak třeba Lady... Jennifer!“ napadlo mě. „To je krásné,“ řekla mamka, „myslím, že jí to zůstane.“ Lady několikrát popoběhla a její nožky získaly na síle. Večer už pobíhala sem a tam a poskakovala jak kůzle. Už je jí sedm let.

Vyrostla z ní rychlá a krásná klisna, která výborně skáče.

*Irena Lukešová, 7. A*



*Vojtěch Prokeš, 7. B*

## Jak jsme rozbili okno

Minulý víkend jsem jela k babičce. Byla jsem naštvaná, protože jsem tam musela jet kvůli další nudné rodinné sešlosti. Celou cestu autem jsem si říkala: „Proč tam musím jet? Stejně všichni budou mluvit zase jen o sobě a vyčítat mi, jak jsem neschopná. Pořád do mě rýpají, že babičce s ničím nepomůžu, přitom sami sedí na zadku a ládují se koláči.“ Aspoň že tam přijela moje sestřenice. Bez ní by se to opravdu nedalo vydržet. Vždy dokáže vymyslet něco, čemu se doslova smějeme půl hodiny a válíme se po zemi jak lachtani s mentální poruchou. Protože nás už nebavilo poslouchat, jak si ostatní „povídají“, šli jsme na dvůr si zahrát fotbal. Tím „povídají“ jsem měla na mysli, že spíš plácali jedno přes druhé. Věřte mi, že poslouchat dvacet lidí najednou je něco strašného. Přidaly se k nám ještě tři děti. I když nás byl lichý počet, snažili jsme se týmy rozdělit spravedlivě. Dohodli jsme se, že budeme hrát do deseti. Momentální stav byl 9:9. Filip zrovna kopal penaltu. Řekla jsem mu: „Když se trefíš, vyhraje.“ Filip se rozběhl a vystřelil. Všichni jsme byli zvědaví, jak to dopadne. Filip se bohužel netrefil a rozbil okno.

*Sophie Lexová, 7. A*



*Adéla Jandovská, 8. A*



*Adéla Janečková, 8. A*



*Vojtěch Kolář, 8. A*



*Klára Neubauerová, 8. A*



*Adam Bernard, 8. A*



*Martin Neubauer, 8. A*



*Petr Michal, Vilém Mrázek,  
Tom Řeřábek, Dominik Vrábek, 2. C*



*Lenka Janoušková, Anna Jindrová,  
Viktorie Kórěová, Nikola Ramešová, 2. C*

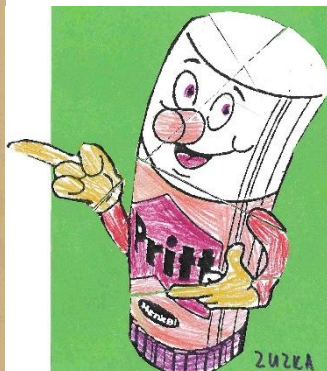




*Dominik Vrábek, 2. C*



*Samuel Smudek, 2. C*



*Zuzana Foltýnová, 2. C*



*Žáci 2. A*



*Žáci 2. A*

## Sám doma

Sice jsem si večer užíval, ale nebylo to, co jsem od dnešního večera očekával. Jednou se takhle stalo... už dřív tahle situace proběhla. Otec šel do sklepa a nahodil pojistky. Měl bych se o to pokusit. Nevím, jestli to vůbec pomůže. Žiju v tomhle domě již dvanáct let, ale do sklepa jsem nikdy nešel. Nemám tušení, jak sklep vypadá, či kde se pojistky ukrývají. Ta klasická situace, ve které se hlavní hrdina filmu vydá vyklepaný do temného sklepa! Asi čtyři minuty jsem jen tak seděl na gauči a přemítal, co mám udělat. Po vlastním boji sám se sebou, jestli tam mám jít. Vůbec se mi tam nechtělo. Nebyla jiná možnost. Musel jsem přemoci svou lenivost a strach. No, ... vydal jsem se ke dveřím do sklepa, postavil se před ně, nadýchl se a vzal za kliku a hle. Další problém je na světě! Ty zatracené dveře jsou zamčené! Vzpomínal jsem, co se dělo, když můj otec šel

tenkrát do sklepa. Přece nešel přímo tam... Tehdy měl v ruce klíč. „Kam šel? Kde ho našel?“ ptal jsem se sám sebe. Kuchyň! „No jasně, ty hlupáku,“ řekl jsem sám sobě. Vydal jsem se do kuchyně a vlastně jsem se celkem lekl. Jako bych viděl ducha. Ne, to si se mnou jenom hraje moje mysl. To mám z těch věčných hororů. Otevřel jsem jakoby dříve neexistující dřevěnou skříňku. Už ji nikdo dlouho nepoužíval. Již na ni dosedal prach. Věděl jsem, že otec si tam odkládá své věci. Naštěstí tam klíče byly. Nyní se úkol zdál jednoduchý. Přestože jsem stále nevěděl, kde konkrétně pojistky jsou, už jsem se k nim mohl alespoň přiblížit.

Opět stojím před dveřmi. Otvírám je a vcházím do sklepa po vrzajícím schodišti. Sklep byl předvídatelně vlhký a nečekaně veliký. Nebyla to pouze jedna místnost, nýbrž několik dalších. Podlaha byla nerovná, poničena vlivem času, stejně jako stěny a strop. První místnost byla zdánlivě prázdná. Vydal jsem se tedy na průzkum dalších chátrajících skoro až pokojů. Při prolézání druhého již méně prázdného pokoje mi došlo, že tyto prostory věrně napodobují náš dům. Nikdy mi nic nepřišlo tak tiché a hlučné zároveň. Kvůli starému potrubí vydávajícímu děšivé zvuky jsem silně ztuhnul. Avšak bylo zároveň ticho, protože jsem ve sklepe byl sám. Tedy přesně v to jsem doufal, přestože mé pocity byly jiné. Přes protáhlou chodbu jsem se dostal již do čtvrtého a pro mě posledního pokoje. Intuitivně jsem nahodil pojistky, které se nacházely nad rámem rozpadlých dveří naproti této shnilé místnosti. Kvůli strachu, úzkosti a chladu, který z tohoto místa táhnul, jsem se rozhodl co nejrychleji sklep opustit. Již jsem se nacházel na zchátralém a vrzajícím protáhlém schodišti, když v tom mě zmrazil zvláštní pocit. Jako bych byl pozorován! Jako by mi něco dýchalo na záda! Stoupající chlad mi přeběhl až ke krku. Bez ohlednutí přes záda jsem prostě vyběhl a zamkl za sebou veškeré pocity a jiné věci ukrývající se ve stínech sklepa.

Byl jsem si jistý, že dnes už neusnu a že do sklepa již nemám v plánu se nikdy vracet.



*Teodor Kraus, 1. A*



*Johana Urbanová, 1. A*

*Tadeáš Joza, 9. A*

## Sám doma

Jednoho dne jsem byl sám doma. Rodiče byli na noc u příbuzných, sestra byla na táboře. Dívám se na televizi. Co také jiného? Venku tma jako v pytli, hustě prší, občas se zablýskne. Sleduji, jak hrdina filmu pronásleduje dvojici zločinců. Film je napínavý, ale přesto mě vyděsí silný hrom. A zase... Sakra! Vypli proud. Co teď? Najednou slyším podivné zvuky. Krve by se ve mně nedořezal... Řekl jsem si: „To byla určitě naše kočka.“ Uklidňoval jsem se asi deset minut a šel hledat nějakou baterku, abych aspoň viděl na cestu a nic doma nerozbil. Sám doma jsem byl prvně a nechtěl jsem mít průšvih. „Sláva! Baterka se našla,“ zvolal jsem. Nejsem jen fanoušek filmů. Mám docela rád i knížky, a tak jsem si vzal první, kterou jsem uviděl. Lehl jsem si do postele a začel jsem se do napínavého příběhu. Náhle se otevřely dveře. Začal jsem panikařit. „Co to bylo?“ Stále jsem si opakoval: „Jsem tady sám, nic tu není! Byl to průvan? Ale co když ne?“ Usoudil jsem, že bych se měl přestat dívat po večerech na horory a řekl jsem si: „Nebudu si toho všimát. Dojdu si pro něco sladkého a pak se vrátím do postele.“ Vzal jsem si čokoládu. Už jsem chtěl pomalu odcházet, ale než jsem stihl zareagovat, zavřely se dveře! Naneštěstí ve špajzu není zevnitř klika, takže jsem tam uvíznul. Pokoušel jsem se dostat ven, ale marně. Zavola jsem taťkovi, ale měl vypnutý telefon. Zkoušel jsem zavolat mamce, ale když jsem uslyšel známou hudbu, došlo mi, že si telefon zapoměla doma. Po dlouhém přemýšlení, jak se dostat ven, jsem nakonec usnul. Když jsem se ráno probudil, řekl jsem si: „Musím se přece nějak dostat ven. Zkusím ty dveře vyrazit.“ Nepovedlo se. Navíc jsem zakopl a vysypala se na mě mouka a celé plato vajec. Už jsem byl opravdu naštvaný, a tak jsem to zkusil znovu. Rozběhl jsem se. V tu chvíli ty dveře někdo otevřel. Byla to mamka. Naneštěstí jsem ji srazil k zemi. Mamka vykřikla: „Co děláš ve špajzu? Proč jsi mě srazil k zemi? A proč máš na hlavě vajíčka a jsi celý od mouky?!“ Oba udivení jsme mlčeli snad celou věčnost. Nakonec jsem řekl: „To je na dlouhé povídání...“

*Sophie Lexová 7. A*



*Žáci 1. B*

**Napiš příběh o prázdninách, kde použiješ některá tato slova – boty, cesta, píseň, slunce, rybník, lesy, kůň, obrovský, včelí, psi, cestující, Pepíkův, slyšet, skákat, kráčet, přestože, žbluňk, hurá, brrr, několik, třicet, pět, mnoho, pátý, stokrát, kéž, kdyby.**

### Letní výlet do lesa

Jednou svítilo sluníčko, a tak jsme se s bratrancem Pepíkem rozhodli jít do lesa. Obuli jsme si boty, nasadili bundu a hezky jsme kráčeli směrem ven. Cesta byla krátká. Mezitím jsme viděli rybník, stádo koní a včelí hnízdo. Jeden kůň tam měl zvířátka, líbila se nám, protože byla ještě malá. Potom jsme narazili na další rybník, řekli jsme si, že si sedneme na loučku a budeme jenom poslouchat zvuky přírody. „Žbluňk, asi žába.“ Najednou jsme slyšeli: „Prásk!“ V dáli spadl obrovský strom. „Jéje,“ Pepíkův batoh byl prázdný. Měli jsme v něm svačinu, někdo ze zvířátek nám ji asi vzal. „Kdo by to mohl být?“ „Nevím,“ řekl Pepík. Vydali jsme se dál, přitom nám zpívali ptáčci hezké písničky. Šli jsme kolem posedu, pan myslivec tam něco lovil. Viděli jsme několik veverek, které skákaly po stromech. Pak už jsme museli jít se domů najíst. Našli jsme psi boudu, ale nikdo v ní nebyl. Maminka nám uvařila krupicovou kaši a pak už jsme museli jít spát.

*Nikola Květounová, 7. B*



*Františka Nečilová, 5. A*

### Letní tábor

Byli jsme na táboře. Ráno jsme se probudili a svítilo slunce. Vyšli jsme ven. Bylo tam opravdu hezky. Kráčeli jsme si tábořem. Sedli jsme si na trávu a čekali, až přijdou vedoucí. Najednou jsme uslyšeli: „Nástup!“ Zvedli jsme se a šli k vedoucím. Stoupli jsme si naproti nim a začali se rozcvičovat. Skoro nikdo tam ještě nebyl. Byli ještě na pokoji a lenošil. V duchu jsme si jen řekli: „Vždyť oni si to pak musí nahradit.“

Po rozcvičce jsme šli na snídani. Přinesli nám košík s chlebem a misku marmelády. Všichni se nahnuli k chlebu. Najednou byl košík prázdný. Po snídani jsme šli na cestu k rybníku. Byla nuda, a tak jsme si zpívali píseň. Cestou jsme viděli lesy a potkali obrovský včelí úl. Když jsme dorazili k rybníku, sundali jsme si boty. Nohy jsme si namočili. Všichni najednou zakřičeli: „Brrr, ta voda je studená.“ Seděli jsme si jen tak na trávě a hráli hry. Už bylo teplo, tak jsme se převlékli do plavek. Začali jsme skákat do rybníka. Vždycky bylo slyšet jen: „Žbluňk,“ a byli jsme pod vodou. Skočili jsme asi stokrát.

Zpátky jsme šli kolem koní. Pepíkův malý psi kamarád běžel k nám. Líbil se nám. U nich na statku bylo mnoho psů, ale on byl nejhezčí. Kdyby šel Pepa s námi, určitě by v táboře taky mohl být. Zůstal tedy s námi. Na obědě se ptal, kam si má sednout. Řekli jsme mu: „Sedni si rady vedle nás.“ Po obědě máme pauzu. Když pauza skončila, šli jsme na výlet. Stali se z nás cestující. Šli jsme několik kilometrů na zastávku a tam nastoupili na vlak. Vlakem jsme dojeli do nějakého lesa. Tam vybrali pět z nás, kteří museli lovit ryby. Ostatní je pak uvařili.

Začínalo se stmívat, a tak jsme se vrátili do tábora. Přišli jsme tam jako pátí. Když už bylo pozdě, nečekali jsme na ostatní oddíly a šli spát.

*Kristýna Kulichová, 7. B*

## Léto v Egyptě

V létě byla celá naše rodina na dovolené v Egyptě. V městském resortu Marsa Alam. Moc jsme si to užili. Koupali jsme se a šnorchlovali v moři.

Ráno po snídani jsme se byli podívat na město. Já jsem se byl podívat do obchodu s míči. Vedle obchodu stála budova, která měla několik pater a dvě věže. Jedna obrovská a jedna malá. Kolem města nic nerostlo. Slunce tam svítilo celý den a bylo veliké vedro a sucho. Lidé jezdili na velbloudech.

Mně se v Egyptě velmi líbilo. Kéž bych se tam ještě někdy mohl podívat.

*Martin Jenšovský, 7. B*

## Krkonoše

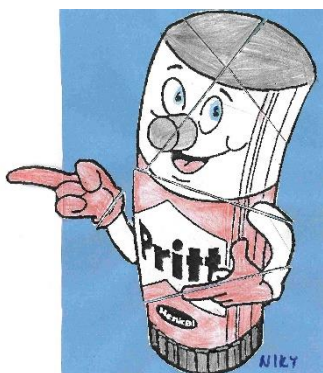
Táta nám naplánoval dovolenou v našich nejvyšších horách Krkonoších, i když maminka chtěla jet k moři, kde se jí líbí. Ráno jsme vyjeli brzy, cesta byla dlouhá, ale i přesto nám utekla rychle.

Když jsme našli penzion, zakřičeli jsme: „Hurá, už jsme tu!“ Po zaparkování auta jsme vyndali věci a šli jsme ven podívat se na hřiště a rybník, který byl naproti penzionu.

Z penzionu jsme vyráželi každý den na výlety. Nejvíce se mi líbilo v aquaparku. Voda byla studená. „Brrr.“ Po hodině jsem se rozkašlal a bolelo mě v krku, asi že tam bylo moc chloru. A ještě jsme po dlouhé túře navštívili pramen Labe.

Výlety byly moc dlouhé, ale jinak mě bavily.

*Lukáš Holub, 7. B*



*Nikola Ramešová, 2. C*



*Dominik Vrábek, 2. C*



*Vilém Mrázek, 2. C*

## Letní tábor

O prázdninách jsem byl na svém pátém táboře. Den před odjezdem na tábor jsem se díval na internet. Jsou tam krásné lesy a velký rybník. Ráno jsem skákal radostí, že už přišel den odjezdu. Hezky jsem se oblékl a vzal si nové boty. Doufal jsem, že nikdo nebude mít stejné, neboť mi je tatínek koupil na internetu.

Sraz jsme měli naproti našemu domu. Čekalo tam asi třicet dětí. Uviděl jsem Pepíkův batoh. Kéž by jel taky. Přijel pro nás obrovský prázdný autobus. Hurá, Pepík! Uviděl jsem ho kráčet k autobusu. Určitě si sedne vedle mě. Přestože byla cesta dlouhá, nám se líbila. Od dětí jsem slyšel jednu novou píseň, ale nepamatuji si ji.

V táboře bylo mnoho stanů pro pět lidí. Po celý pobyt nám svítilo slunce a my se byli několikrát koupat. Večer před odjezdem jsme měli stezku odvahy. Jéje, já se bál!

*Filip Jirka, 7. B*

## Hasičský tábor

V půlce prázdnin jsem nastoupila na hasičský tábor. Cesta vedla kolem rybníka přes lesy a kolem koní. Moc se mi tento týden líbil. Naše vedoucí nám vymýšlela mnoho her. S sebou jsme si vzala čtyři boty a plno náhradního oblečení. Nikdo se nenudil.

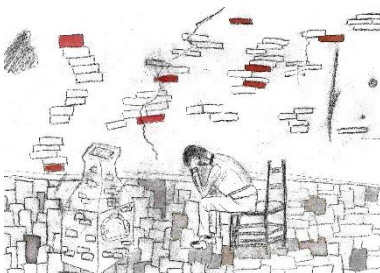
Byli jsme i na výletě, vstupenka stála 35 Kč. Ve vlaku s námi jel cestující, který byl Pepíkův kamarád. Přestože jsme na něj volali, neslyšel nás. Vystoupili jsme z vlaku ven a kráčeli jsme vedle obrovského včelího úlu. Naproti nám jezdila auta. Všem bylo strašně horko, protože svítilo slunce, ale našťastí jsme měli pokrývku hlavy. Když jsme se vrátili do tábora, všichni jsme byli unavení a řekli jsme! „Hurá, postel!“

Druhý den jsme se jeli koupat k rybníku. Voda byla pěkně studená, brrr. S dívkami jsme skákaly do vody. V rákosí jsme lovili žáby a ty dělaly žbluňk. Stokrát nám vedoucí říkali, ať nelezeme k tomu rákosí u břehu. Přišli jsme na večeri do tábora. Po večeri někdo vytil polévku a vedoucí řekla: „Ach, kdo udělal tu neplechu?“ V tu chvíli se kamarád zvedl, utekl a práskl dvěma, neboť to byl on, kdo ji vytil.

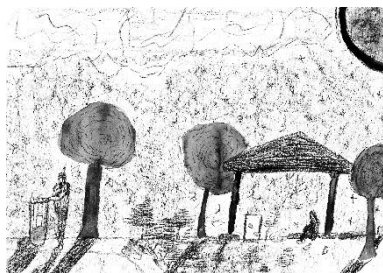
Večer jsme si všichni sedli k ohni a zpívali písně. Ráno nás probudil veliký vítr, který byl kolem páté ráno. „Kéž bychom ještě mohli usnout.“ Ráno se nás zeptali, co mají uvařit, že už je nic nenapadá. Řekli jsme jim, ať uvaří něco dobrého.

Každý den jsme někam chodili, hráli různé hry, učili jsme se různé věci. Kdyby to šlo, určitě bych tady chtěla být i příští rok znova. Je tady sranda a každý den je lepší než ten předchozí.

*Vendula Vávrová, 7. B*



*Zuzana Vávrová, 9. B*



*Jan Luxík, 9. B*

## Sobotní odpoledne

Pepík si obul boty a pomalu kráčel z domu po cestě. Řekl si, že půjde do lesa na houby. Po nějaké chvíli uviděl skákat spolužáka Frantu do kaluži. Pepík se s ním domluvil, že půjdou spolu. Po cestě viděli mnoho zajímavých věcí: jednu černou veverku, hezký včelí úl, obrovský statek s několika ovocnými stromy. Po nějaké chvíli viděli projíždět koně s vozem a z dálky byl slyšet psí štěkot.

Slunce pěkně páliło a hoši si šli sednout do stínu lesa. Pepík řekl: „Kéž bychom se mohli napít.“ Frantík mu řekl, že to není žádný problém, protože naproti u velkého buku teče krásný potůček. Tam se chlapci osvěžili a všimli si, že vedle je malý rybníček. Uviděli tam mnoho žabiček, jak skáčou do vody, po každém skoku bylo slyšet žbluňk a napočítali jich asi třicet pět. Frantík řekl: „Brrr, ty jsou ale ošklivé.“ Pepík ale řekl, že se mu líbí a že půjdou dál.

Po cestě zpívali svou oblíbenou píseň a než se nadáli, byli v hlubokém lese. Oba doufali, že neponesou domů prázdný košík. I když byl košík malý, měli co dělat, aby ho naplnili. Přestože obešli les stokrát, našli hub jen pár. Pepík říká: „Tady nám o určité ráno někdo vysbíral.“ Po nějaké době byli už unaveni a chtěli z lesa ven.

Najednou slyší prásk, prásk a po pátém výstřelu bylo ticho. Frantík říká: „Jéje, to je asi myslivec, musíme z lesa ven, ab nás netrefil.“ Chlapci běželi jako o život a najednou: „Hurá,“ už jsou na cestě. Kolem cesty vedly koleje, které se klikatily a ž k nedalekému nádraží. Za chvíli bylo slyšet zahoukání vlaku, který zastavil na nádraží, vystoupili cestující a rozprchli se do okolí. Čtvery semafony se rozsvítily zeleně a vlak pokračoval v cestě dál.

„Kdo to tam v dálce je?“ říká Frantík. Byl to Pepíkův dědeček, který šel lovit k rybníku ryby. Řekl chlapcům: „Naše babička se vám pokusí něco z hub uvařit, vždyť musíte mít hlad.“ Kdyby dědeček věděl, jak velký. Chlapci byli rádi, že jsou doma. Pepík povídá: „Kéž by každý den byl prima jako tento.“

*Anna Urbanová, 7. B*



*Terezie Kýčková, 6. B*



*Jiří Domin, 8. A*



*Adéla Čápová, 8. A*

## Podzimní radovánky

Jednu podzimní sobotu, když jsem vstal a vyčistil si zuby, šel jsem pomoci tatkovvi udělat snídani. Ke snídani jsme měli míchaná vajíčka a k tomu chleba s máslem. U snídane jsme se s rodinou dohodli, že si uděláme hezkou podzimní sobotu.

Dopoledne jsme šli s mladším bratrem sbírat kaštiny. Vzali jsme si na to velký klacek, který jsme našli pod stromem. Klackem jsem shazoval kaštiny a na zemi je Oliver rozdupával nohou, aby se vyklubaly. Oliver pořád vykřikoval: „Ještě víc, Tome, ještě víc!“ Nasbírali jsme jich velkou hromadu a moc nás to bavilo.

Mamka nás zavolala na oběd, vzali jsme tedy všechny kaštiny a šli jsme domů- Když jsme dojedli oběd, šli jsme s celou rodinou na Černou věž. Nebylo to tak těžké vyjít věž až nahoru. Když jsme dorazili nahoru, byl to moc hezký výhled, který jsem si náramně užíval. Obešel jsem celý ochoz a uviděl jsem krásně zabarvené stromy v parku, který ležel naproti mně. Celý park hrál všemi barvami podzimu. Různé odstíny listů, prostě nádhera.

Když jsme se vrátili domů, začali jsme vyndávat kaštiny z pytle a přichystali jsme se na výrobu zvířátek. Můj bratr mi řekl: „Prosím, udělej mi žirafu, slona a mravence.“ Moc hezky poprosil a nešlo říct ne. Vyrobili jsme společně spoustu zvířátek. Hráli jsme si spolu až do večera.

Když to shrnu, byla to opravdu hezká sobota. Líbilo se mi, že jsem mohl být s rodinou. Nejvíce se mi líbil podzimní výhled z Černé věže a výroba zvířátek pro Olivera.

*Tomáš Beran, 7. B*



*Kaštanové tvoření – žáci 1. A*



*Žáci 1. A*



## Pouštění draka

Dnes ráno je krásný podzimní den. Venku svítí sluníčko a fouká silný vítr. Den stvořený na pouštění draka a dnes jsou závody v pouštění draků. Jdu za sestrou Anetkou a domlouváme se, že bychom si mohly zkusit vyrobit draka. Najdu papír, dřevěné tyčky, provázek a pastelky. Volám na Anetku: „Anetko, pomůžeš mi namalovat draka?“ Anetka ráda a hezky maluje, Vím, že náš drak bude nejhezčí.



*Žáci 1. A*

Anetka začíná malovat. „Náš drak bude nejlepší,“ říkám Anetce. Má krásné velké barevné oči, malinký nos a velkou pusku, co se směje. „Jé, Anetko, ten je krásný, a tímhle drakem určitě vyhrájeme.“ Teď ještě uděláme barevné pentličky a mašličky, aby byl pěkně vidět, až poletí. Ještě si vezmeme provázek a tyčky. „Anetko, můžeme už jít.“ „Jsme připraveny na závod, určitě vyhrájeme.“ Oblékneme se a jdeme na kopec, kde se dnes konají závody v pouštění draků. Jdeme se zapsat a dostáváme startovací číslo 7. „To je šťastné číslo,“ volám na Anetku. Teď máme 30 minut na přípravu a složení draka. Hodně se s Anetkou snažíme. Nalepujeme tyčky, pentličky a přiděláme mašle na dlouhý ocas. Máme hotovo a můžeme jít na start. Všichni okolo nás mají krásné velké draky. Já jsem malinko smutná, protože náš drak je malinký, ale moc krásný.

A závod začíná. Náš dráček vyletěl do mraků jako střela. „Jé, ten je vysoko.“ volám na Anetku. „Drž ho pořádně, ať nám neuletí.“ křičí. Máme šanci vyhrát, protože náš drak je nejvyšší. Porota nás chválí. „Zatím nejvíc bodů a vyhráváte v soutěži.“ řekla paní z poroty.

Ale najednou jsem zakopla a upadla na zem. Ani jsem nevěděla, že jsem pustila šňůrku s drakem. „Anetko, drak mi uletěl. Pojď mi pomoci ho chytit!“ volám na sestru. A do očí se mi ženou slzy. Běžíme směrem, kam drak letí, ale ten se vzdaluje rychle. „Achjo, tak nevyhrájeme,“ povídám Anetce a brečím.

V tom k nám běží nějaký neznámý pán. V ruce drží našeho draka a volá na nás:

„Děvčata, není to váš drak?“ „Ano, ten je náš.“ volám na pána šťastně. Pán viděl, jak nám uletěl drak. A máme zpět draka a jsme opět v soutěži.

Při vyhlášení soutěže já a sestra Anetka vyhráváme 1. místo v pouštění draka. Porotě se i líbilo, že jsme si draka samy vyrobily.

Odcházíme domů a jsme obě moc šťastné. Už se těším, až budu doma vyprávět, co se nám přihodilo. Doma se chlubíme diplomem za 1. místo. Všichni mají velkou radost. A takto jsme prožila jeden krásný podzimní den.

*Linda Bohdalová, 7. B*



*Vojtěch Sáček, 6. B*

## Podzimní radovánky

Začal podzim, na který se moc obvykle netěším, protože začíná být zima a léto odchází a každý den je kratší a kratší. Také začínají podzimní práce, například sklizení jablek a různé zeleniny a nekonečné hrabání listů. Ale i tak se dá na podzim něco podniknout.

Jednoho dne byl venku příšerný vítr, nedalo se nic moc dělat, ale pak mě napadlo, že bychom mohli pouštět draka. Zavolala jsem své kamarádce, jestli by nešla ven pouštět draka. Odpověděla, že přijde. Já jsem se běžela podívat na půdu, jestli vůbec draka máme.

Po chvíli hledání jsem našla jakýsi igelit, v němž byl drak. Když jsem ho vyndala a roztáhla, všimla jsem si, že je to tvar velikého motýla. Ale pak jsem byla zklamaná, motýl měl právě křídlo celé roztrhané a poničené. Pak přišla má kamarádka a napadlo ji, že si draka sami vyrobíme.

Přinesla jsem barevné papíry, lepidlo, nůžky a různé vymoženosti a do půl hodiny byl drak na světě. „Ještě bych mu přivázala nějaké mašle.“ řekla má kamarádka. „Nějaké přinesu.“ odpověděla jsem. A za pár minut jsme měly hotovo a byly jsme připraveny k odchodu.

Dorazily jsme na velkou louku a zkusily pustit draka, myslely jsme si, že nevzlítne, ale opak byl pravdou. Na louce jsme strávily téměř dvě hodiny a bavily jsme se, jen co to šlo. Drak chvíli létal, pak zase slítnul dolů a stále dokola. Postupně se ale začalo stmívat, a to nám říkalo, abychom už šly domů. Sešly jsme z louky, rozloučily se a pomalu odcházely domů. Od té chvíle se na podzim těším každý rok.

*Aneta Černochová, 7. B*

## Podzim

Každé období má zkrátka ty svoje radovánky. Ale podzim je prostě král. K podzimu, stejně jako spadané listů, patří i pouštění draka, sbírání kaštanů, žaludů, hub a dýňové šilenství.

Když se mě zeptají, proč mám rád podzim, odpovím: „Sedět kdekoli v parku na lavičce a dívat se na klesající listů lze nekonečně dlouho.“

Čaj, horká čokoláda! Toto všechno mi prostě chutná víc, když venku není 30 stupňů. Udělat si kafe, zachumlat se do deky a přečíst si dobrou knížku je moc fajn.

Podzim je pro mě startem pro nové nápady a výzvy! Pro něco, co jsem v létě odkládal. Tak šup do toho!

*Mykhailo Sandul, 6. B*



*Kryštof Lauda, 1. B*



*Sára Suchánková, 1. A*



*Nicola Burkova, 1. B*

## Podzimní radovánky

Podzim je jedno z nejkrásnějších ročních období. Vše je tak krásně zabarvené. Listy ze stromů mají různé barvy. Od žluté po červenou.

Děti si na podzim nejraději pouští draky, pečou si brambory a také dovádějí v listí. Sklízají se jablka, hrušky a sbírají se kaštiny, žaludy, které se vozí do lesa pro zvířátka na zimu, aby měli co jíst. Také se začínají lovit ryby, a tak rybáři mají plno práce. Ryby se pak vozí na sádky a před Vánoci se prodávají.

S rodiči jsme sbírali kaštiny a vezli jsme je k bratrovi do školky a některé jsme si nechali na vyrábění zvířátek. Různě jsme do nich napichovali párátka. Vznikla nám tak různá zvířátka. Bratrovi se to líbilo a pořád opakoval: „Ještě chci stavět.“ Vyrobená zvířátka jsme dali na parapet a pod ně jsme dali listí, které jsme nasbírali.

O víkendu byl krásný slunečný podzimní den a taťka nám řekl: „Co kdybychom šli pouštět draka?“ A já přikývla na souhlas. Taťka nám připravil draka a vydali jsme se na pole. Zrovna foukal příjemný vítr. Ze začátku mi moc drak neletěl, ale s taťkovou pomocí vzlétl vysoko.

Další den jsme jeli na výlov rybníka do Třeboně. Lovil se zde rybník Rožmberk. Bylo tam plno lidí. Taťka jako rybář mi říkal, co a jak dělají. Rybáři chodili ve vysokých gumovkách, aby nebyli mokří. Moc se nám tam líbilo. Mamka na nás zavolala: „Aneto, Vašíku, nechcete koupit kapří hranolky?“ Byla jsem nadšená, protože je mám moc ráda, jsou velmi dobré a už mi vyhládlo. Poté jsme jeli domů. Výlov rybníka byl velmi zajímavý.

*Aneta Palmová, 7. B*



*Stromy a houby – žáci 1. B*

## Podzimní radovánky

Na podzim jezdíme pouštět draka. Jednou jsem se ráno probudil a venku foukal velký vítr. Rozhodli jsme se, že půjdeme pouštět draka.

Nasedli jsme do auta a draka dala mamka do kufru a odjeli jsme na louku. Na louce jsem se sešel s bratrance. Který přišel na pouštění draka.

A tak jsme šli pouštět draka, bratranec si vzal provázek a já si vzal draka. „Začněte utíkat,“ řekla mamka. Po nějaké době nám drak vzlétl a bratranec mi předal provázek, abych draka držel. Ale já ho špatně chytl a najednou se mi vysmekl a letěl pryč.

Běželi jsme za drakem a když bratranec doběhl, zjistil, že drak skončil v keři plném šípků. Začali jsme ho opatrně vydávát, aby se nám nezničil. Bratrancovi jsem řekl: „To jsem rád, že se drakovi nic nestalo.“

A tak jsme pouštěli draka dál a už nám neuletěl. Na konci dne jsme se rozloučili a šli jsme domů.

*Tomáš Kadlec, 6. B*

## Podzimní radovánky

Jednoho krásného dne jsem s tátou a dědou šel na procházku. Během procházky jsme kolem sebe viděli spoustu kaštanů. Dědu napadlo, že bychom z nich mohli vyrobit zvířátka.

Po chvíli jsme měli plné kapsy kaštanů. Obtěžkáni hromadou kaštanů jsme se vraceli domů. Hned mezi dveřmi si babička s mamkou všimly našich plných kapes a řekly: „Kdo udělá nejvíc zvířátek, tomu upečeme buchty.“

Začali jsme hledat věci na výrobu zvířátek. Našli jsme vše až na špejle. Nezbyvalo, než je dojít koupit. V obchodě neměli špejle, ale pouze párátko. Shodli jsme se, že to půjde i s nimi. Už nám nic nechybělo.

Výroba zvířátek byla tuze lehká, vyrobil jsem brouka, žirafu, ježka, housenku a myš. Táta vyrobil sedm zvířátek, děda devět a já pět. Děda vyhrál buchty, ale se všemi se podělil.

S novým zvěřincem jsme si všichni zahráli divadlo. Celá rodina se u toho pobavila a nejvíc můj malý bratr. Byl to prima den.

*Petr Souček, 6. B*



*Žáci 5. A*

## Svatý Martin

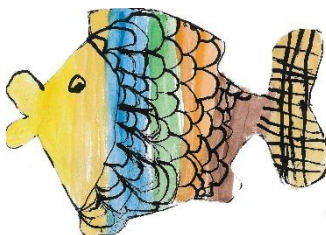


*Johana Urbanová, 1. A*



*Patrik Permedla, 1. A*

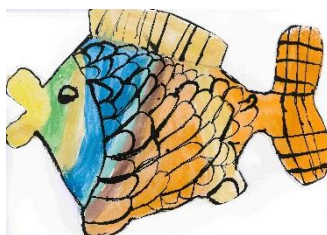
## Těšíme se na zimu i na Vánoce



*Denis Poustevník, 2. B*



*Mikuláš Toman, 2. B*



*Dominik Poustevník, 2. B*



*Vendula Vávrová, 7. B*



*Jablka na zimu – žáci 1. A*

## Naše škola

Když vidím z dálky naši školu,  
skáču radostí nahoru a dolu.  
Školu máme všichni rádi,  
máme tu své kamarády.  
Učíme se fyziku,  
děják a i matiku.

U nás nikdy nebrečíme,  
rádi totiž skopíčíme.  
O přestávce svačíme,  
o těláku cvičíme.

*Anežka van Heusden, Martin  
Fiala, Matyáš Postl, Terezie  
Kýčková, 6. B*



*Patrik Permedla, 1. A*

## Naše škola

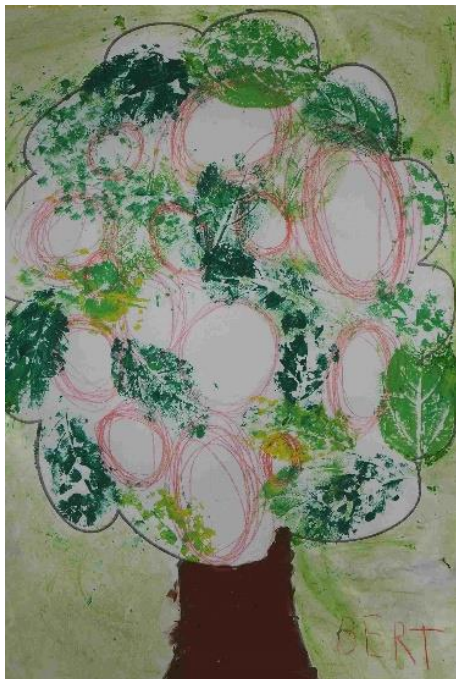
Ve škole jsme občas rádi,  
máme tady kamarády.  
Nejvíc nás baví tělocvik,  
skáčem, hážem a víc nic.

O přestávce je to prima,  
svačíme a je tu psina.

Každého učení nebaví,  
někdo je ještě moc hravý,  
každý to později pochopí,  
že znalosti mít je to pravý.

Ne každému jde učení,  
někdy je to i mučení.  
Do hlavy nám to neleze,  
pak už se to s námi veze.

Co nepochytíš na začátku,  
nenaučíš se ani do pátku.  
S tím už máme problémy,  
a voláme na mámy:  
„Pojď mi radit s i a y,  
Ať nepropadnu z češtiny!“  
*Tomáš Bisek, Vojtěch  
Vokatý, Tomáš Kadlec, 6. B*



*Albert Muzika, 1. B*

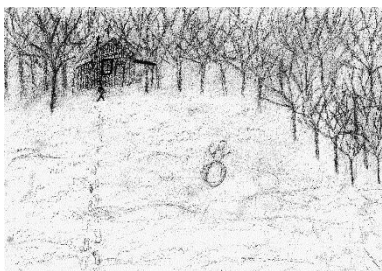
## Naše škola

My jsme ty děti z Baarovky,  
domů si nosíme poznámky.  
Školní docházka je tu povinná,  
každý nám to stále připomíná.

Po neděli zase do školy,  
dostaneme nové úkoly.

Na prázdniny se děti těší  
a učitelé více zkouší.

*Zuzana Farková, Radek Kneys,  
Kristýna Kulichová, Aneta  
Palmová, Vendula Vávrová, 7. B*



*Natalie Černochová, 9. B*

## Naše škola

Škola je velká,  
má hodně schodů.  
Je prima chodit  
nahoru dolů.

Jdou tu dobří učitelé,  
všichni nás tu učí skvěle.

Učíme se číst i psát,  
ale také malovat.

Spolužáci jsou tu s námi,  
máme dobré kamarády.

*Linda Bohdalová, Aneta  
Černochová, Violeta Šobrová,  
7. B*



*Vendula Vávrová, 7. B*



*Martin Zeman, 8. B*



*Sophie Lexová, 7. A*



*Mikuláš Toman, 2. B*

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,  
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Zuzana Kamišová, Mgr. Michala Pichová,  
Mgr. Jitka Šimková, Mgr. Jiřina Voleníková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Hana Drbohlavová, Mgr. Miroslava Havířová,  
Mgr. Stanislava Kaloušová, Mgr. Hana Lávičková, Mgr. Lenka Macková, Mgr.  
Viktorie Petrovitzová, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Lenka Skleničková, Mgr.  
Lenka Sýkorová

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

**Vyšlo v prosinci 2017**